

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLI.

V Ljubljani, 10. svečana 1888.

List 6.

Lepa priložnost za romanje v Rim.

Že od nekdanj so verni kristjani z vsih krajev radi popotovali v Rim, da so obiskali grob sv. Petra in druga svetišča: da bi videli namestnika Kristusovega in naslednika sv. Petra, sv. Očeta, in osebno prejeli njegov blagoslov za se in za svoje. Toda, s kolikimi težavami je bilo tako romanje nekdanj sklenjeno! Dan danes pa je to po železnicah močno zlajšano: zlasti pa je vabljivo in tudi v ceni zlajšano to potovanje letos, ko zavoljo zlate maše sv. Očeta vse v Rim želijo in hitijo, ter dan za dnevom sv. Oče sprejemajo cele trume romarjev iz vsih krajev in z vsih stanov.

Da bo v tem zaslišanju nekak red, se je odločilo, da bodo popotniki iz avstrijskih dežel imeli skupno slovesno zaslišanje od 10—20. aprila, kar bo torej že o prijetnišem spomladanskem času.

V pospeševanje tega romanja se je že v preteklem letu na Dunaju osnoval glavni odbor, kateri je v to sverho oskerbil posebni vlak z nižano ceno, tudi je vredil drugo potrebno zastran popotovanja ter bo s pomočjo rimskega romarskega odbora po potrebi in moči skerbel romarjem v Rimu za stanovanje in hrano, za skupno slovesno zaslišanje, za vodnike, voznike za ogledovanje po mestu itd.

Ta dunajski glavni odbor poslal je 1. febr. v Ljubljano svoj načert tega popotovanja, iz kterega posnamemo poglobitve in potrebne reči za romanje naše škofije, in sicer:

1. Romarski vlak gre iz Dunaja 4. aprila o 1/12 s kolodvora zahodnje (Elizabet.) železnice in pride zvečer ob 10. uri 50 m. v Beljak;

od tod se plača za vožnjo v Rim in nazaj v I. razredu 59 gld.; v II. razredu 41 1/2 gld.; v III. razredu 27 gld. — Razun tega plačila vplača vsak romar še 10 gld. v romarsko kaso za razne troške, n. pr. za pisarije, darila, vodnike i. d.; kar bi utegnilo ostati, bo za Petrov novčič. Dasiravno omenjena romarska plača velja od Beljaka, zamorejo vender romarji s Kranjskega vstopiti tudi v Trebižu, kamor dojde vlak ob 11. 46 m. Pa tudi vožnja do Trebiža se jim bo za 50%, t. j. za polovico nižala, ako se na svojem štacijonu skažejo z romarsko sprejemnico z Dunaja.

Romarski vlak gre iz Trebiža čez Pontebo, Videm, in pride 5. aprila ob 7. uri 5 m. v Padovo, kjer si romarji do 11. ure 40 m. počijejo in lahko obišejo slavno cerkev svetega Antona Pad.

3. Potem gre vlak čez Bolonijo v Ankonu, kamor dojde zvečer ob 8. uri. Tukaj ostane čez noč in gre 6. aprila zjutraj ob 7. 10 m. na slovečo Božjo pot Matere Božje Loret., od koder se popoldne ob 5. uri spet verne v Ankonu.

4. Drugo jutro 7. aprila gre z Ankone ob 5. uri čez Folinjo v Asisi, imenitno božjo pot sv. Franciška, kjer ostane od 10. 20 m. do 3. 15 m. popoldne.

5. Zdaj gre vlak spet čez Folinjo, Špoletu, Orte proti Rimu, kamor dojde ob 8. uri 55 m. zvečer.

6. Ako bo romarjev veliko (kar je gotovo), pojde drugi in tretji vlak po ravno tistih postajah; zato se bo romarju vsakemu na sprejemnici določilo, s katerim vlakom se popelje. Da se pa more določiti število vlakov, treba se je kmalu (ne še le 10. marca) oglasiti (ali na-

znanimi) in sicer na Dunaju v pisarni za papeževo zlato mašo, napis: Kanzlei für die Secundizfeier seiner Heiligkeit, Wien I. Annagasse 9.

Ker so pogoje tega romanja v marsikterem oziru prav vgodne, se bodo gotovo tudi naši rojaki prav obilno vdeležili in s tem vnovič skazali svojo živo katoliško zavest in svojo iskreno ljubezen do obče spoštovanega svetega Očeta.

Zato dostavimo nekatere potrebne opazke o tem popotovanju, katero ima pred vsim verski in pobožen namen, in se zato sprejemajo le odločni, zvesti katoličani.

Za sprejemo mora vsak, a) imeti in se skazati s spricalom svojega župnika, kateri potrdi, da je prosilec pošten katoličan, in da želi popotovati v Rim, b) naj si naredi ali oskerbi vsak razkazni list (Nationale) v nemškem jeziku, na katerem zapiše svoje kerstno ime in priimek, stan, stanovanje (pošto), škofijo, postajo ali štacijon, na katerem se želi romarjem pridružiti, ter naj tudi pristavi, ali bo za stanovanje sam skerbel, ali pa naj ga mu oskerbi romarski odbor, in slednjič: ali je zmožen laškega jezika. Podpisa od tukajšnjega odbora (kar je bilo v drugem časniku zahtevano) pa nikakor ni potreba. c) Zraven tega naj pošlje dotično plačo za železnico dunajskemu glavnemu odboru, napis: Dr. Simon Hagenauer, Wien I. Vollzeile 3., ter naj priloži omenjenih 10 gld. za razne stroške. d) Mora obljubiti, da bo skazoval romarskemu vodstvu dostojno pokorščino. —

Kdor spolni te pogoje, prejme po 10. marcu z Dunaja po pošti franko karto ali listek za železnico in romarski znak. Te železnične karte so za romanje v Rim veljavne le za tisti vlak, ki je na karti zapisan. Nazaj iz Rima pa veljajo skozi 60 dni za vsak vlak dotičnega razreda, vendar le po odločni železnici, namreč iz Rima čez štacijon Orte, Chiasi, Florenc, Bolonija, Padova, Benetke, Ponteba, Terbiž, Beljak. — Sicer bo imel vsak vlak svojega zdravnika, vendar mora vsak sam previdin biti zastran zdravja: tako tudi zastran robe, denarja i. t. d.

Natančnejša pojasnila (o hrani, stanovanju, vožnji po mestu, znamenitostih) so v knjižici: Pilgerführer nach Rom, katero dobé romarji zastonj, ko plačajo vožnino. — Sklenemo s serčno željo, da bi Bog blagoslovil to popotovanje, naj bi bilo Njemu v čast, tudi romarjem v vsestranski dušni blagor, ter naj bi vsi zdravi

in srečni se vernili med svoje ljube domače in prijatelje. Bog daj srečo! —k.

Sovražniki katoliške Cerkve.

(Govor g. Jož. Pihlarja v katol. družbi 14. dec. 1887.)

(Dalje in konec.)

Kadar se govori in piše o sv. Očetu rimskem papežu, o njegovi nezmotljivosti, o potrebi zemeljskega posestva in svetni oblasti papeževi; — o, takrat ni konca in kraja ugovorov in hudega prehudega jezikanja, — vendar pri vsem tem hočejo biti še katoličanje. Češ: kako da se papež imenuje „sveti oče“? Sej smo tudi mi katoličanje, to pa vendar ne gre, da bi se človek imenoval „svet“, dokler še živi. (Ne vedó ali nočejo vedeti, da ta primek se ne daje osebi papeževi sami na sebi, temveč veljá njegovi časti, ker je Kristusov namestnik.)

Pa spet govore: Kako more umerljivi človek nezmotljiv biti? (Prav lahkó, ker je Kristus svojemu namestniku ta dar podelil po sv. Duhu, kakor n. pr. vsem apostelnom dar jezikov.)

In v novič slišiš godernjati: Kaj je treba papežu svetnega kraljestva in oblasti? (Treba je prav prav močno, da bi nezaderžan vladal sv. Cerkev; ne tako kakor zdaj, ko ne le, da so papeža dežele oplenili, temuč tudi ogulijo to in uno cerkveno napravo, uzamejo njeno premoženje, kakor so poslednji čas ugrabili oo. frančiškanom veliki samostan „Ara coeli“, in Propagandi njeno premoženje, s katerim je pošiljala misijonarje na vse strani sveta itd.)

In taci ugovorov in krivih očitanih imajo sovražniki brez števila, kar izhaja nekaj iz nevednosti in nekaj iz zlobnosti in hudobije, ter vse to zagrinjajo še s plaščem olupšave, češ: „sej smo tudi mi katoličani!“ (Če ste katoličani, zakaj pa pobirate take krivične očitanih in psovke od nekatoličanov, od judov in frama-sonov!)

Takim „tudi-katolčanom“ je vse odveč, kadar se nabirajo darovi za svetega Očeta, če tudi sami solda ne darujejo.

Kadar se zidajo cerkve, kadar se napravljajo cerkvene olupšave, paramenti i. t. d., se sliši tarnanje: „Saj smo tudi mi katoliki,“ če tudi nič ne pripomorejo k napravi.

I kaj je treba novih cerkvá, stare zadostujejo, — pa zakaj toliko nepotrebne kliča! koliko se denarja nepotrebno potrosi! Tako jezika, in vendar, da bi le kaj malega darovali za sv. Očeta, za cerkvene naprave; nemara leto in dan taki „tudi-katoličani“ niti cvenka ne spuščajo v pušico, ki jo cerkvenik po cerkvi nosi, ali v skrinjico v cerkvi nastavljeno.

Glejte Judeža, ki je godernjal, ko je Magdalena Kristusu noge mazilila z dragim mazilom, češ: čemu ta potrata?

Drugi se pa tako in enako odrežejo: Vsaj smo mi tudi katoliki, pa mi moramo skerbeti za se, in za svojo družino, za razvedrila, — časi so slabi, imamo tudi svoje potrebe; nismo tedaj zmožni, kaj darovati za sv. očeta, za cerkvene naprave, za misijone. — Lejte, ti ljudje ljubijo vse drugo bolj, kot Kristusa z njegovo sv. Cerkvijo. — Takim veljajo besede Kristusove: Kdor očeta in mater, sina in hčer bolj ljubi ko mene, ni mene vreden. (Mat. 10, 37.)

„Vsaj smo mi tudi katoličani, tega pa vendar ne moremo odobriti, da imajo duhovni toliko vpliva pri ljudstvu!“ — Lejte pismarje in farizeje ob času Kristusovim, ki so tarnali in se jezili: vse ljudstvo gre za Njim....

Kaj je treba samostanov, muihov, ali celo — o strah! še jezuitov, da, jezuitov!... teh pa kratko in malo ne; sej je družih preveč! Saj smo tudi mi katoličani, pa čemu je neki spoved? čemu post, vsaj, kar gre skozi usta v človeka, ga ne oskruni!.. Lejte, kako se taki laži-katoliki zvijače poslužijo in vse to zame-tujejo, kar njim ni po volji in kar njih strastim nasprotuje! —

Kaj je treba božjih potov, romanja, misijonov. Toliko dražega časa se s tem delu odtegne! Tako zopet ugovarjajo ti „tudi-katolčani“; ne pomislijo pa, koliko dražega časa in koliko denarja sami nepotrebno potra-tijo v dušno in v telesno škodo pri mnogih veselicah, še celo o prepovedanih časih!

Vsi pošteni katoličani so takim „tudi-katolčanom“ hinavci, mračnjaki, nazadnjaki, klerikalci, ultramontani i. t. d.

Kristus je naročil apostolom in njih naslednikom, da naj učijo narode vse spolnovati, kar jim je zapo-vedal, tedaj vse spolnovati, ne po svoji volji si izbirati le to, kar je kteremu drago.

Taki „tudi-katolčani“ pa temu nasproti pravijo: Tudi mi smo katoličani, pa kat. cerkev ne sme učiti, kar je nasprotno duhu sedanjega časa, in kar se ne strinja z novošegnooliko; kat. cerkev ne sme zahtevati, kar se je že davnej zastaralo in preživelo, mi hočemo tudi katoličani ostati, toda kat. cerkev ne sme nič takega učiti in zapovedovati, kar ne moremo (bolje rečeno: nočemo) verovati in spolnovati. In kakor govo-rijo, tako tudi živijo in s tem delajo pohujšanje, ter največo škodo kat. cerkvi; kajti ogromno število katoli-čanov se malo ali celo nič ne briga za drugoverce in brezverce; na svoje, če tudi le po imenu verske sobrate se pa kaj radi ozirajo, se kaj lahko po njih ravnajo, spotikajo, ter se njih strupa naserkajo.

Glejte, taki „laži-katolčani“ so najnevarniši nasprotniki svoje lastne matere sv. kat. cerkve. — Kakor so drugoverci in brezverci oni, kateri kakor je Jezus Kristus rekel, niso z njim tedaj zoper njega; tako so pa omenjeni, le po imenu katoličani, tisti, kateri ne pobirajo s Kristusom, toraj raztresajo; kdor pa raztresa, škodo dela, kajti raztreseno skupaj spraviti je silno težko, mnogokrat, in brez posebne milosti Božje, ne-mogoče.

Slednjič niso dosti bolji tudi tisti katoličani, kateri nočejo spoznati, da je boj brezverstva in drugih nasprot-nikov zoper kat. cerkev — boj pekla zoper nebesa. Niso bolji tisti, kateri se v svoji malomarnosti po svoji moči bôja ne vdeležujejo z delom ali vsaj z izglednim življenjem, in konečno tisti, kateri dolžnost svojega stanú po nauku so cerkve — ne spolnujejo.

Tolažilno in veselo za vse prave katolčane pa je, da se vojska zoper nasprotnike in sovražnike sv. katol. cerkve bolj in bolj množi, in da je tako, nam je med drugim tudi sijajni dokaz velikansko gibanje vesoljnega katoliškega sveta sedaj za preslavljanje sv. Očeta papeža Leona XIII o priliki 50letnice njihovega mašništva.

Tudi ne samo pravoverni kristjani, ampak tudi, protestantje, razkolniki itd., da, celo pogani, turški sultan, japonski cesar, perzijski šah se tega preslav-ljanja vdeležujejo.

Iskrene želje, da bi po milosti Božji ta luč z neba še mnogo lét svetila v kat. cerkvi, naj se dvigajo proti nebesom kakor iz naših, zlasti pa iz serc mili-

jonov in milijonov zvestih katolčanov po vesoljnem ka-toliškem svetu!

Pr eden končam, naj še to pristavim:

Sveta cerkev nam naroča, da moramo moliti za nasprotnike, za sovražnike, in kadar molimo pri litanijah s sveto cerkvijo: ut inimicos sanctae ecclesiae humiliare digneris — te rogamus, audi nos! da sovražnike svete cerkve ponižáš — prosimo te, usliši nas! s tem mi sovražnikom le dobro želimo, kajti ne prosimo, da bi jih Bog poterl, pokončal, pogubil; ne tako, temuč, da naj jih ponižá, ponižanje pa je že njih veliko pripeljalo k spoznanju resnice, ponižanje je že marsikterega grab-ljivega volka v pohlevno ovčico spremenilo, da, celo svetnika storilo.

Gledé tistih omenjenih nasprotnikov, kateri so vsaj po imenu naši verski sobratje, mi konečno celó priha-jajo na misel besede nekega vladarja, kateri je imel mnogo lažjovih prijateljev in zaveznikov, — in ta vladar je vzdihnil: Bog me obvaruj mojih prijateljev, sovražnike bom že jaz sam ugnal.

Sv. Oče Leon XIII.

Načert, kako bi se svet prenovil.

(Govor dr. Janežiča v kat. družbi.)

(Dalje.)

c) Žalostni nasledki. — Puntarske družbe.

Začetek in izvir reda, mirú in sreče na svetu je spoštovanje svetovne oblasti cerkvene; zaničevanje in odrievanje te narvišje oblasti pa je vir nemirov in ne-redov, začetek vseh nesreč in nadlog med nami.

To revo zdaj skuša svet, in moralo je priti tako daleč, ker je to naravni nasledek takega početja. Papeži so to napovedovali že davno prej, pa njihov klic je bil klic vpijočega v puščavi. Mogočneži so ga preširno prezirali, brezverni svet se je togotil — češ — nad „derzovitim“ papežem, prostoživci so se zaničljivo rogali tacim, po njihovem modrovanji „zastaranim idejam.“

Kako je pa dandanes?

Dandanes obhaja strah tudi take, ki sicer niso poznali strahú. Deržave in deržavniki čutijo, da stojé nad vulkanom. Vroče je vedno bolj, votlo bučanje vedno bližje, potresi vedno gosteji. Vse to jih bega in trudi močno. Želé si mirú, res blagega mirú. Kaj družega pomenijo te in enake besede, ki jih slišimo in beremo?

„Naredite mir med mojimi narodi,“ so besede na-šega svitlega cesarja;

„Dajte ljudem vero nazaj,“ je večkrat ponovljena želja nemškega cesarja;

Ruski car prav močno želi, da bi mu udušili nihi-lištvo; kraljica angleška priporoča svojim ministrom: Čuvajte imetje pred anarhisti; in stari Grevy je na koncu spoznal, da je treba spoštovati oblast, vstavo in zakone.

Vse te in enake želje so ostale želje in se nočejo zadostno spolniti. Mirú med narodnostmi še ni pri nas, vere odveč ne na Pruskem, ljubezni ni na Ruskem, varnosti ne pozna Anglija in pravično ne ravná Francija itd.

Kako je to?

Ali nimajo vladarji ministrov, da naj jim spolnijo povelja, ali služabnikov, da storé po njih željah?

O pač, vse to imajo, še veliko število jih je in tudi mogočni in hudi so nekateri med njimi.

Zakaj toraj ne storé po volji svojih gospodov?

Zato, ker ne morejo. Tistih ni, ki bi ubogali. Uporni duhovi motijo svet in napravljajo vedni nemir

in nered. Te bi bilo treba ukrotiti in ponižati, drugi mirni prebivalci se vklanajo brez sile. To pa je ravno nar bolj težka naloga. Kadar v skrajni sili primejo takega prederzneža za vrat, zazijá cela družba vsa naenkrat. Zveza med temi puntarji je trdna, tako da se zamaje ves svet, če enemu izmed njih stopiš na nogo.

Pravijo, da je ranjeni Ares pred Trojo vpil za 10.000 družih, en socialista itd. v precepu pa vpije vsaj za 100.000 družih.

To pa je hudo za ušesa in živce in za to včasih dobri raje vse skupaj pri miru pusté, naj počnejo, kar hočejo in v zraven strahoma čakajo, kaj bode na zadnje?

Sv. Oče Leon XIII pa imajo drugačno orožje. Strahú nimajo pred to silovito družbo puntarsko, dasiravno divjá z mečem, ogujem in dinamitom po svetu. Dobro poznajo tolažbo v besedah Izveličarjevih: „Nollite timere eos, qui occidunt corpus, animam vero non possunt occidere. Ne bojte se tistih, ki umoré telo, duše pa ne morejo umoriti.“

Kar naravnost jih pokažejo in po imenu pokličejo te uporne duhove: socialisti, komunisti, nihilisti, anarhisti so to, terdo zvezani med seboj v mednarodni puntarski zvezi.

Resno in vredno jih naslikujejo v okrožnici „Quod Apostolici muneris“ razposlani dne 28. grudnia 1878, kjer jih po pravici in resnici kugo človeške družbe imenujejo. Kugo, ki se širi po vsem svetu in zaleze v nar bolj skrite kraje in nar bolj zlahntne dele družbinskega življenja.

To so tisti, o katerih že piše prerok, ko pravi: „Dixistis enim: Percussimus foedus cum morte, et cum inferis fecimus pactum. Flagellum inundans cum transierit, non veniet super nos, quia posuimus mendacium spem nostram, et mendacio protecti sumus. — Ker vi pravite: Pogodili smo se s smertjo in zvezali s peklom. Ploha šib, kadar se vlije, ne pride čez nas, ker smo postavili laž v svoj up, in z lažjo smo zavarovani. (Izaj. 28. 15.)

Ti ljudje se paragrafov nič ne bojé, sili vsaki pa se znajo ogniti s pomočjo po vsem svetu razširjene družbe.

Pred več leti smo brali po listih, da so se v Berlinu, glavnem mestu pruskem, zaredili socialisti. To mogočnemu kancelarju Bismarku ni bilo všeč. Natihoma sklene celo gubezdo zatreti. Pridejo postave hude in ostre in po verhu še obsedni stan v Berlinu — skoraj kakor o vojskinem času.

In kar urno so se socialisti — poizgubili — me-nite; kaj še, ravno nasproti, ne poizgubili, ampak pomnožili so se še desetkrat bolj. Zdaj, ko vi to poslušate ali berete, v Berlinu vnovič ugibljejo, kako bi se prišlo socialistom do živega, pa skoraj gotovo ravno tako brez vspeha.

Kaj pa hočejo ti socialisti in nihilisti, in kakor je že vsem ime?

Ti „pohlevni“ bratci imajo to lepo misel, narprej vse države podreti in na teh groznih razvalinah postaviti socialistovsko kraljestvo iz samega cukra in sladkih smokev!

Ni lahko delo, podirsti države, starodavna cesarstva in kraljestva itd., lahko se primeri kakošna nesreča pri tem, da si kdo ulomi vrat ali zdrobi kak ud, da jih nekaj ostane pod razvalinami; vse to je mogoče, da, celo verjetno in gotovo je, in med seboj socialisti tega ne skrivajo prav nič; ali ti pomislite brezbožnih hudodelcev ne begajo preveč, ker tako mehkega srca niso, kakor se kažejo.

Kako pa se spoznajo izmed ljudi ti socialisti? Sv. Oče obračajo na nje te-le besede iz pisma apostelju

Juda (8. versta): „to so oni, ki meso skrunijo, gosposke zaničujejo in oblast pesujejo.“

Tako-te pa ravnaajo: odpovedali so pokorščino postavni oblasti; uče, da ima vsak človek ravno take pravice in dolžnosti, kakor vsakteri drugi, vezi sv. zakona, edinost in zvestobo do groba tergajo in zasmehujejo, strastno hrepené po denarju in premoženju in tej strasti vse — se vero darujejo, bojujejo se in rujejo zoper vse zasebne pravice posameznih ljudi do lastine.

Na to so s početka na tihem delali, zdaj pa že kar očitno to uče in prederzno tirjajo po listih, zborih in shodih, in velike množice ljudi so zazibali v take divje ognjene domišljije. Čakajo le prilike, da bi v djanju zveršili svoje grozovite načerte.

Kdo bo prekrizal sklepe hudodelnikov? Edina oblast cerkvena premore izdatno to storiti, če svet le še zasluži toliko usmiljenja od Boga.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. („Kat. društvo detoljubov.“) L. 1884 se je v Soluogradu osnovala družba ali bratovščina, ki ima prelepi namen „po vsej moči pospeševati verskonravno odgojo mladine in si prizadevati za njeno rešenje.“ „Danica“ je že pred nekterimi tedni priporočala to vse hvale vredno društvo. Danes ga pa na novo in tem gorkejšo priporoča, ker ima zaznamovati že precejšen napredek. Tudi v slovenščini je začelo to društvo izdajati poseben list, kateri ima stariše in odgojitelje v prevažnih dolžnostih kerščanske vzgoje podučevati, vne-mati, pred napakami slabe odgoje svariti itd., posebno pa v katoličanih obujati miloserčnost do uboge zanemarjene, zapuščene mladine, ki je v nevarnosti časne in večne pogube.

Imenuje se ta listič, ki izhaja štirikrat na leto, „Kerščanski detoljub“; namenjen je bolj starišem in vzgojiteljem, za otroke ima pa posebno prilogo. Izdaja ga „društvo detoljubov“, vrednik pa mu je g. Ant. Keržič. S prilogami vred stane na leto samo 40 kr. Udje pa, ki plačujejo na leto 1 gld. miloščine v družbino namene, dobivajo ga brezplačno, kakor se tudi brezplačno pošilja tje, kjer je najmanj deset udov.

Pervi zvezek, ki je ravnokar izšel, ima v sebi to le praktično tvarino: „Zakaj so pričele te knjižice izhajati? — Zakaj morajo kerščanski detoljubi otroke radi imeti? — Ne kliči, Stvarnik, me od tod! (pesmica). — Najimenuitniši dan v otroškem življenju (opomin starišem). — Sedem poglavitnih grehov pa otroška vzgoja. — Kazalni poduk v izreji. — Šiba novo mašo poje. — Molitev pred jedjo in po jedi. — Materna solza. — Otroci — žganjepivci! — Kaj je bolje: tikati ali vikati, za otroka? — Iz otročjih ust — in „društvene zadeve.“

Pomen in namen tega društva, pripomočki in druge zadeve so pojasnjene v posebni knjižici, ki ima naslov „Kat. društvo detoljubov, poseben pripomoček za vzgojo in rešitev mladine“, in jo lahko dobi brezplačno vsak ud, kadar k bratovščini pristopi. Takrat dobi tudi v dar prelepo barvano podobico „Jezus, prijatelj otrok.“

Še posebej moramo omeniti priloge k 1. listu; zove se „Ali znaš?“ in obsega poglavitne resnice in najnavadniše molitve, ki jih mora kristjan iz glave znati, in pa še nektore lepe molitve (večinoma z odpustki), ktere je želeli, da bi jih znal. Ta zbirka je sestavljena z ozirom na vodilo, ki ga je pred nekterimi

leti izdal knezoškofijski ordinarijat v „Dioec. Bl.“ za katehete. Toraj bode vsem katehetom močno vstreženo ž njo; pa tudi odraslim bode kaj prav prišla, zlasti pred velikonočnim izpraševanjem, ali pa za neveste in ženine. Prodaja se v ta namen tudi posebej ter stane le 4 kr. in na 10 se dobi še 1 po verhu.

Sploh naj bode povedano onim, ki te bratovščine še nič ne poznajo, v kratkem to-le: Kar je dejanje sv. Detinstva za poganske otroke, to ima biti „Katol. društvo detoljubov“ za domače otroke, ki so le pregostokrat kervavo potrebni dušne in telesne pomoči! Naj se toraj usmiljena serca blagodušno ozirajo tudi na to društvo, ki je od papeža Leona XIII poterjeno 20. dec. 1884 in z obilnimi odpustki obdarovano. Posebno dobro delo storijo oni, ki družbi udov nabirajo in pospešujejo njeno razširjanje. Za dotične knjižice in podobice naj se oglasi pri čast. g. kat. A. Keržiču, kongresni terg 16., ali pa pri vredniku tega lista.

Vse za Boga in z Bogom v blagor mladini!

Za vérsko šolo! Znano je, da te dni je bila državnemu zboru na Dunaju od veljavnih katoliških móz izročena peticija, da naj se gg. poganjajo za to, da se katoličanom poverne verska šola, to je, da naj se spremeni postava, ktera je dopustila, da morejo n. pr. tudi judovski, luteranski učitelji katoliške otroke v šoli podučevati. Na priporočilo dunajskega odbora torej z veseljem v naslednjem naznanjamo to peticijo z imeni odbornikov vred, ki so na nji podpisani. Glasf se tako-le:

Silno žalostne prikazni današnjega časa, zlasti grozno množenje mladostnih hudodelnikov, zbuja slehernega k resnemu premišljevanju. Vidno in vedno bolj zginjuje strah božji, sveta vdanost do cesarja in države, živo skazovanje čednosti, vestnost v življenji in djanji; namesto tega pa se prikazuje zatopljenje v zgoli posvetnost, brezobzirno in brezvéstno guanje po imetju, razuzdanost v vživanju in nagli propad čednosti in poštenosti. Le prepogosto ni le revščina sama, ki mladença, deklino derví na pot hudodelstva, temveč pomanjkanje verskega prepričanja in npravne močnodušnosti. Pri taki mladini so opravičene pritožbe še dobro mislečih učiteljev, kateri si pri upornosti te mladine pomagati ne vedó. Ta mladina dela greukost kerščanskim staršem, ki z bridkim srcem vprašujejo: kaj vender bo iz mojega otroka? Ta mladina po pravici dela strah vsim pravim in zvestim domoljubom, ki s kervavečim srcem vidijo, kako omahujejo temeljni stebri državnega blagra pri mladem zarodu.

Začetke teh mračnih prikazen moramo le prepogosto iskati v naravnih nasledkih brezverske šole. Izvirajo namreč iz duhovnega razpora med katoliškim veroznanskim učenikom in drugoverskimi, nevérnimi ali očitno brezvérskimi učitelji družih šolskih nauk; razširjajo pa te napake dalje tisti kužljivi časniki, ki vero sovražijo, razodeto kerščanstvo iz serca merzijo in torej zatirajo.

Proti takim prehudim zlobnostim pa je le en sam pomoček: to namreč, da se šola določno poverne nazaj k razodetemu kerščanstvu, tedaj verska šola.

Naj pomisli slavna zbornica poslancev, da vsak dan zamude bil bi v tem tehtnem vprašanji nepovračljiva škoda za celo domovino in da je skrajni čas, temu zlu z modrimi postavami nasproti delati.

Zato predlagamo prav vdano prošnjo:

Preslavna zbornica naj blagovoli najprej kar je mogoče v posvèt vzeti tiste postavne določila, po katerih poprešnja s skušnjo poterjena in blagovita kerščanska

načela v avstrijskih ljudskih šolah zopet pridejo v djanstvo in popolnoma veljavnost.

Egbert grof Belcredi (Berno). J. Baumann, tovarnar (Dunaj). Dr. Andrej Čebašek, prelat in kanonik (Ljubljana). Karol grof Chorinsky (Solnograd). Jos. Gregorig, tovarnar (Dunaj). J. Heindl, zapisnikar peticijskega odbora (Dunaj). Fr. Krönes, vodja meščanski šoli (Novi Jičin). F. Kirsch, knjigoteržec (Dunaj). Franc Kosar, kanonik (Maribor). Grof Ledebur-Wicheln (Praga). Adam Latschka, koop. pri votivni cerkvi (Dunaj). J. Mittendorfer, župnik (Schwertberg). Karol Ervin grof Nostitz-Rieneck (Praga). Fr. baron Raapp (Inomost). Fr. baron Reyer (Celovec). Ernst grof Sylva-Tarouca (Praga). Grof Segur (St. Peter N. Avstrijsko). Dom. Sillicky, stolni prošt (Poreč). Grof Ferdinand Spiegl-Diesenberg (Moravsko). Dr. G. Schwarz (Dunaj). Franc Schuh, zasebnik (Dunaj). Valter vitez Troll, grajščak (Aspang). Maks baron Vittinghoff Schell (Dunaj). L. grof Waldburg-Zeil (Dunaj). Klement grof Waldburg-Zeil (Hohenems). Dr. K. Wittek, advokat (Znojmo). Ernst princ Windischgrätz (Dunaj). J. Wohlmeyer, podjetnik (Št. Polit).

Ta peticija je z Dunaja razposlana 6. t. m. in zamogel se bo vsak podpisati. Čem več podpisov, toliko bolje. Podpisujejo naj to samo moški, za ženske se bo razposlala druga. Brezštevilni podpisi bodo kazali, da Avstrija je kerščanska in hoče tudi kerščanske šole. —

Pripis. Že so pole za podpise, kolikor menimo, na vse strani poslana, torej je gledati, da se dobi podpisov kolikor je največ mogoče. Morebiti bi se po posameznih duhovnijah podpisovati zamogli ob nedeljah (se vé, da po prešnjem pojasnjenj), ali tudi ko bi zanesljiv človek podpise po duhovniji zbiral; — sploh, kakor bolje kaže. Ker nasprotniki sv. vere vse počúó, da bi dobro zatirali, hudo pa razširjali in išejo svoje misli in laži na vso moč razširjati; zato naj pa pravi katoličani v ogromnem številu s podpisi pokažejo, da v vsem deržé s svojo sv. Cerkvijo, da želé in hočejo tudi katoliške šole. S tem bojo podpisovalci podpirali naše poslance, kateri se bojo pri obravnavah o tej reči sklicevali na želje svojih katoliških volivcev. To je toliko bolj potrebno, ker bo gotovo tudi dosti nasprotnikov, kateri bodo na vse kriplje delali, da bi se zaverгла Lichtensteinova peticija za katoliške šole.

Peš-potovanje z Juga skoz Slovenijo v Rim. (Dalje.) Prestopivša državno mejo naju preiščejo italijanski mejni stražniki, financi; vse, kar je bilo v torbah, je bilo prosto za prenos in brez plačila; samo bila je vmes prežgana kava z ječmenom v zernih, že semleta; nu, to ni prosto; hajdi jeden stražarjev z nama v tri četerti ure oddaljeno veliko mejno mitnico, colarnico. Dojdemo tamo, berzo pozove spremljajoči stražar nadzornika, ta naju pelje v sobo k vagi, in ukaže, naj kavo podam na tehtnico. Ali jaz sem že prej pri meji straži bil povedal, da od prežgane, pa še z žitom pomešane kave za lastno rabo ni plačila; toda nič ni pomagalo. Sedaj pa nadzorniku prav resno rečem: Kako je to mogoče, da bi od prežgane in pomešane kave v Italiji plačilo bilo?! Pogleda tedaj kavo in reče: Prav imate, od tega se ne plati nič. Dobro je oštel spremljevalca, financa; sram ga je bilo, vsi so se mu smejali, on pa je moral o vročem solucu tri četerti ure pota zastoj storiti.

Potem sva obiskala prvo župnijsko cerkev, sv. rožnega venci, v Italiji. Priporočila sva se angelju varhu videmske nadbiskupije in drugim patronom, ter šla dalje. O poldne prideva v terg „Sv. Jurij“ (St. Giorgio) in gremo molit v lepo župnijsko cerkvo. Obed v gostilnici; vino dobro, nizka cena. Popoldue dospeva v lepo župnijsko cerkev pri cesti. V tej cerkvi ima krasen

sedež v sredini cerkve Kraljica sv. rožn. venca. Čveteri stebriči nosijo nad sedežem blažene Device veliki kroni podoben nebes, baldakin; zdolej vsacega stebriča je jeden sv. evangelist. Na kroni verh stebričev je okrog in krog dvanajst apostolov; vse je umetno in velelepo rezbarsko delo, bogato pozlačeno. Pod krono stoji nebeško-lepa Kraljica sv. rožnega venca v pravi beli svileni in z zlatom obšiti obleki, ogernjena z višnjevimi plaščem, z zlato krono na glavi; v naročju derži milolepo nebeško Dete Jezusa, v beli obleki. Ob desni strani Marije D. kleči pred njo sv. Dominik v pravi volneni redovni opravi. Ob levi strani pa je angelj, oblečen v trojno barveni obleki, kar pomeni vse tri dele sv. rožn. venca. Jezus in Marija podajata sv. Dominiku rožni venec, kterege deržita on in angelj; venec je zložen iz umetnih cvetic, ki po barvi znamenujejo veseli, žalostni in častiti del vseh 15 skrivnosti.

Bila je ravno večernica. Molili so pred omenjeno sv. predstavo sv. rožni venec, potem pa peli lavretanske litanije. Litanije pevale so se razdeljeno v dva kora; jedno versto začenja svečenik z dečki prav mило in lahno; drugo versto litanij pa vse ljudstvo v cerkvi odpeva veličastno in lepoglasno. Popisati se ne dá, kako ginljivo, vzvišeno in polno pobožnih občutkov je to cerkveno petje in odpevanje. Tu sem naj bi došli naši cerkveni predstojniki in pevci; onda bi še le prav živo čutili in spoznali lepoto pravega gregorijanskega cerkvenega petja.

Naj bi ustanovili tako petje tudi po Slovenskem v cerkvah; izučili naj bi dečke, da bi popevali slavo Božjo v naših cerkvah. Po celi Italiji, po goriški in teržaški škofiji poje le možki zbor v cerkvi pri sveti maši. Litanije in pri družih pobožnostih pojó vsi po cerkvi; ali tudi vsi znajo prav po pravilnih cerkvenih glasih popevati. Na Slovenskem se navadno ne pojó pravilno lavr. litanije.

Nepozabljiva mi je ostala prej opisana predstava sredi cerkve; nikjer več toliko lepe, častite in pomenljive nisem videl in slišal.

Kakove so pa ss. podobe pri nas v mnogih cerkvah?

Kakove, in kako so oblečeni kipovi bl. Device Marije tu in tam?

Na večer došla sva v Pasollo della Stella; malo dalje sva prenočila pri grofovskih kmetih. V Italiji je malo samosvojih kmetij; večinoma je vse grofovsko, meščansko in velikih posestnikov. Poljedelci in seljaki se zovejo „kontadini.“ Obdelujejo zemljišča grofom za piche dohodke in bivajo v njihovih hišah na velikih pristavah.

„Daj poštév od svojega hiševanja.“

6. septembra dojdeva v jutro ob 6 v lepi in veliki terg Latissana. Obiščeva velekrasno župnijsko cerkev. Bila sva pri sv. maši. Tudi v tej cerkvi je sedež bl. Device Marije pri sredini cerkve. Velelepe so tu cerkvene zastave iz imenitne in umetne svilene tkanine, rudeče, rumene in bele barve, s krasnimi zlatimi olupšavami. Svetilke in svečnjaki iz kovinske snovi, zlato-bliščeči so in vedno taki ostanejo; so pa krasno in umetno delo. Slike, marmorni kipi, tabernakelj, osobito pa podoba Jezusa križanega so umetnijsko, velekrasno delo; nehoté, mora se serce in duh topiti čuti sv. pobožnosti; in povzdigovati se k Bogu, večni lepoti, ter spoznavati vzvišeno življenje sv. vere kerščansko-katoliške.

Od Pasolla dalje je povsod gospodovala kolera.

Čujte in bodite pripravljene, ker ne veste ure, ne dneva.

Lepa cesta vodi vedno med drevoredi. Zemlja je obdelana in lepo vrvnana vertom jednako, ravnina do morja, proti severu vse do tirolskih planin. Ob 9 do-

speva v lepi kraj Verpolje tudi Visapolje imenovano —, po naše Verhpolje ali Visokopolje, dokaz, da so tu nekedaj stanovali Slovenci.

Tu se končá okrajina, provincija Videmska, Udine, in začne se okrajina Benečanska.

Hvaljen bodi Jezus Kristus, lev iz roda Juda!

Pozdravljena bodi naša Gospa in nebes Kraljica!

O sv. Marko evang., angelj-varh beneške patrijarhalne nadškofije, vsi sv. angelji varhi v tej nadbiskupiji, varite in vodite nas! Vsi svetniki, katerih ss. trupla in ostanki se nahajajo po vsih cerkvah beneške patrijarhije, prosite za nas!

Ob 10 predpoldnem greva preko terga Fassalto proti mestu Portogruaru. Opoldne dospeva v omenjeno mesto, rojstni kraj sedanjega frančiškanskega redovnega generala Bernardina Portogruvarskega. Obiskala sva mestno glavno cerkev, pa nekedaj stolno škofovsko cerkvo; zidava tega hrama Božjega je veličastna. Zvonik visoki stoji na prostem poleg cerkve in je stavljen tako, da nekoliko na stran visí.

Zvižača italijanskih gostilničarjev je tudi v tem, da ti vsakoverstnih jedil, prav malo nanosi, potem pa silno veliko zašteje. Vprašam ga, predno se jedila dotaknem, koliko ceni to in ono jed. Ni mi hotel povedati, temveč hitel mi je praviti: Gospod, le jejte, to bo vse malo stalo, bo vse prav in dobro, le vzemite in jejte. Še jedenkrat mu prejšno vprašanje ponovim. On pa v zadregi prišteje na 3 lire, po naše 1 glđ. 50 kr.; vredno vse ni bilo 50 kr. Vstaneva in greva v drugo gostilno, tu vprašam, koliko stane delček juhe in mesa; povedó vgodno, 30 centezimov, t. j. 15 kr., in jedla sva. Vino ima že zapisano ceno in je tu 12 kr. liter. Treba je vselej za jedila vprašati, preden ješ, tako še ni previsoka cena; ako pa prej ne izveš, utegneš dvakrat ali še več plačati, kakor je navadna cena za domačine. (Sej kerčmarji tudi drugod znajo soliti in žuliti.) Nos ima pa Italijan dober, precej ovoha, da si ti ptujec, „forestiere.“ Kedor pa zná za njihove muhe, prav dober kup živí. Se vé, da „albergov“ in hôtelov se je treba ogibati. (Dalje nasl.)

Iz Torina. O smerti Don-Boskovi nam piše č. g. Mih. Rua: Z bridkim sercem, z očmi zateklimi od joka, z derhtajočo roko Vam naznanjam naj žalostnišo novico, ki sem jo kdaj naznanjal, ali bi jo mogel naznanjati kdaj v prihodnje: naznanim Vam, da naš preljubi oče v Jezusu Kristusu, naš ustanovnik, naš prijatelj, naš svetovalec, vodnik našega življenja je umrl. Ah! beseda, ki prešinja dušo, ki prebada serce od kraja do konca, ki odpira oko za potok solz!

Zasebne in očitne molitve, pošiljane v nebo, so prikasnile ta udarec, to pregrenko rano našemu sercu; niso pa bile zmožne odverniti ga, kakor smo se zanašali.

Nobena reč nas ne tolaži v tem trenutku, razun misli, da tako hoče Bog, kateri je neskončno dober in ne stori ničesar, kar ni pravično, modro in sveto. Voljni se torej vdamo spoštljivo in molimo Njegove sklepe.

Za zdaj ni priložno praviti, kako je Don-Bosko umrl smerti pravičnih, miren, jasnega obličja, previden večkrat s svetimi zakramenti, prejemši večkrat blagoslov namestnika Kristusovega, obiskovan z vzvišenim spoštovanjem od prelatov in slavnih osóbstev duhovskega in svetnega stanú . . .

Umerl je prečast. Don-Bosko 31. prosinca ob 3/5 dopoldne; pokopan bil na Svečnico, 2. svečana, ob 3 popoldne, in sv. maša je bila o 1/2 10 tisti dan v cerkvi Marije D. Pomočnice. Bog mu daj večni mir.

Št. - Pavel, Minn., 13. prosenca 1888. Krasne božične počitnice vžil sem vesel in zdrav v Shakopec-u;

fari preč. g. O. J. Jerama, župnika ondotne nemške župnije. Vernil sem se že pretekli petek v Šentpavel (St. Paul), kjer sem hotel še nekaj prijateljev in znancev obiskati in drugi dan verniti se v semenišče. Toda človek obrača, Bog pa oberne. Okoli petih popoldne prišel sem k preč. g. J. Trobcu, kjer sem hotel prenočiti. In res, tukaj sem prenočil, in več kot enkrat... Pa kak počitek to zame? Komaj sem se vlegel, že sem čutil terganje (revmatizem) v herbtu. Zraven je še pritisnila neka vratna bolezen in glavobol: nasledki prehlajenja. Ostal sem v postelji nekaj dni; v nedeljo celo k službi božji nisem mogel iti. Tako sem si, vidite, podaljšal božične počitnice ali prav za prav le čas božičnih počitnic. Sedaj sem pa že okreval, hvala Bogu in preblagi postrežbi pri gosp. Trobcu; in jutri jo bom mahnil, če Bog da, proti semenišču. — Ravno danes prinesel je pismonoša Vašo Daničico, katera mi je tudi Vas v spomin poklicala. In rekel sem: g. T., kaj pa, če bi jaz mons. pisal dokler sem še tu? „Saj res, piši no, piši... itd.“

To Vam je toraj prazgodovina tega skromnega dopisa. Dovolite mi pa, p. g., da Vam naj prvo novi misijon g. Trobca malo opišem. Preč. g. J. T. zapustil je svoj prejšni misijon Wabasho, kjer se je 21 let trudil in delal v vinogradu Gospodovem, 4. vinotoka p. l. ter se podal semkaj v Šentpavel, glavno mesto dežele Minnesote in škofovska stolica, da na škofovo povelje vstanovi novo nemško župnijo. Preč. g. poprijel se je takoj težavnega dela, priporočivši se sv. Neži, katero si je izbral za patrono nove župnije in kateri na čast bo tudi cerkev posvečena, ko bo sosidana. Kupil je takoj potreben prostor (dolga 200 čeljev in 124 široka) za blizu 20.000 gl. av. velj. V hišici, ki je že stala na tem prostoru, stanuje dr. g. sam s svojo sestro Miciko. Marjanica. druga sestra njegova, je še v Watonni pri nasledniku ali bolje rečeno le namestniku čast. g. J. Solnca. Postavili so tudi še temelj za šolo, katera bo velika za 500—600 otrok. V začetku bo tudi morala služiti kot cerkev in stanovanje za šolske sestre. Stala bo najmanj 12.000 dolarjev am. velj., t. j. blizu 30.000 gl. av. velj. In vse to mora tukajšni misijonar do vinarja nakoledovati od svojih faranov. Kje so pa interesi! — In še cerkve ne bo. O, to niso mačkine solze, po ameriškanskih mestih župnije vstanavljati. Ljudje so skoro vsi avstrijanci; največ je nemških Čehov in Ogrov. Večinoma so revni, ker je največ dninarjev in sploh delavcev vmeš: bogatini kar jih je, se pa kujajo.

Družin je vseh skupaj 400 in od teh je nekaj Ogrov ki ne razumejo niti nemščine niti angleščine, ampak mlatijo le svojo ogerščino. —

(Konec naal.)

Razgled po svetu.

Dunaj. V državnem zboru, 184. seja, je poslanec g. kan. Klun s tovarši k državnemu predštevju za 1888 v oddelku za bogočastje predlagal, da naj se še v sedanjem zasedanji osnuje postava, ki bode vravnala plačne in vpokojniške razmere bogoslovskih profesorjev. Predlog je podpisan zlasti od desnega središča in Poljcev.

Laško. Angleško kapitan Thompson, ki spremlja laško ekspedicijo v Afriko in se nahaja v laškem stanu, je boje enemu prvih laških časnikov pisal in terdi, da general Marzano ima ravno toliko vojne, da obsede Sabati in ga vterdi ter potem k večjemu še berdo Ajmeta, kjer bi se utegnil napraviti poletni stan. Dalje

se pomikati bi ne bila prederznost, ampak norost. Da se obleže Kerens, potreboval bi 35.000 mož in več sto milijonov denara. Abesinci niso več tisti, ktere je lord Napier brez saplje premagal. — To se pravi z drugimi besedami: Pojdite se solit, tukaj ne opravite nič.

Nemško. Bismark je v državnem zboru dosegel, kar je želel: pomnožitev vojne za 750.000 mož in posojila 280 milijonov mark. Bizmark je govoril vtéšno oziroma vojske, časnistvu domačemu povedal je eno gorko, sploh zaterdil z veliko samosvestnostjo: „Mi Nemci bojimo se Boga, sicer pa nikogar na vsem svetu ne, in bogaboječnost nam nalaga mir ljubiti in gojiti.“ In k sklepu pravi: „Bog bodi z nami!“.... Sodijo pa o tem govoru različno, kakor po navadi.

Znamenito je poslednji čas to, da ste Avstrija in Nemčija naredili med saboj in razglasili pogodbo za ohranjenje miru in brambe.

Rim. 1. svečana so sv. Oče sprejeli 300 romarjev z Irskega pod vodstvom Dublinskega nadškofa. Brali ste se dve adresi, na kateri so sv. Oče odgovorili s pohvalo irskega naroda; opomnili so, kako je sv. Patricij prinesel sv. vero na Irsko, ter zaupajo, da narod bode pri vsih priteznostih to vero zvesto ohranil. Zanesó naj se na previdnost Božjo, kateri se mora vse izročiti, tudi sami sv. Oče bodo delali vsak čas v njih korist, ako bo mogoče. Blagoslovili so o tej priliki keljo, ki bo služila pri zidanji velike narodovne cerkve, ki so jo pričeli ravno ta dan zidati, in pa perst, ki so jo seboj prinesli od groba sv. Patricija za ta namen.

Bulgarsko. Ta nevbogljivi Ferdinand, — ta Koburžan! vsi časniki ga gonijo iz Bulgarije: pa — le ne gre!

Kitajsko. Prestrašna povodeuj je pred kratkim na Kitajskem v malo minutah zagernila in preplula 3000 vasí. To se je zgodilo po okrajinah Čin-čav in Čen-čav. Večina prebivalcev je konec storilo. Okrajina, skoraj tolika, kakor celo holanško kraljestvo in še veliko bolj gosto obljudena, je zdaj pod vodó, velikansko jezero, obsegajoče kacic 8 do 10 tisuč angleških štirjaških milj, ljudí pa, ki so ondod živeli, bilo je čez 5 milijonov, ki so potonili, ali pa so brez domov in posestev. Pred povodinjjo bile so lepe, cveče poljane, gosto obsejane z režem in drugimi poljskimi sadeži, z murvami obsajene. Velika reka Hoang-ho se je v drugo strugo, v omenjeno okrajino, zavalila, in od todi tolika nesreča. So pač to znamnja na zemlji — „šumenje vodá.“

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

V splošnji namen je za mesec svečan (februarij) priporočeno v molitev:

a) Vesoljni namen:

a) Posvečevanje nedelj in praznikov.

(Spis poterjen in blagoslovljen od papeža, ki pride prih.)

b) Posebni nameni:

Ta mesec bodi posvečen pokori in pripravljanju na srečno smert.

11. Sedméri ss. vstanovniki servitovskega reda. Marijini služabniki. Bolje misli staršem, ki ne pusté otrok v redovniški stan.

12. S. Meletij. Pokora za grehe nezmérnega poželenja po vživanji in veselji. „Štirideseturna molitev“ na več krajih. Veliko nedeljskih oskrunjevalcev.

13. *S. Katarina B.* Pospeševalji molitvenega apostolstva in Serca Jezusovega bratovščine. Več vzgojevališč. Več ženinov in nevéat.

14. *S. Valentin.* „Duhovni in obhajanci.“ Božjastni. Škofjasko duhovsko semenišče.

15. *Pepelnica.* Ss. *Favstin in Jovita.* Z molitvenim apostolstvom posebno združene redovniške družbe. Vestno spolnovanje postne postave. Pridigarji v postu.

16. *S. Onezim.* Spreobrnjenje sebičnih, brezserčnih gospodarjev. Dobri posli. Mnogo takih, ki nimajo domovja.

17. *S. Silvin.* Vestni prevdarek poklica v zakonski stan. Zagotovljena kerščanska vzgoja otrok. Resnost in ljubezen do reda mnogim gojencem.

18. *S. Simeon.* Oskerbovanje zavodov za starčke v keršč. duhu. Več še celo v visoki starosti nespokornih. Mnogi, da bi radi prejeli ss. zakramente za umirajoče.

19. *S. Konrad.* Zadoščenje za napravljeno škodo. Nekaj obrekovanih. Dober izid ali odvernjenje sodnijskih preiskav.

20. *S. Barbat.* Cesar avstrijski. Obvarovanje pred šibo pogubne vojske. Naši vojaki.

(Konec naal.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomere, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Bolehna deklica za popolno ozdravljenje. — Že dolgo bolan fant, je edina podpora že priletnih staršev, se priporoča v bratovsko molitev, da bi na priprošnjo Marije. Naše lj. Gospé in sv. Jožefa zadobil popolnoma zdravje. Zahvala se bo v D. naznanila.

Zahvale.

Ulišana sem bila v veliki sili na priprošnjo, Naše lj. G. in sv. Antona zase in za bolnega brata. Hvala večna Bogu in priprošnjakom! *M. K.*

Hudo sem bila bolna; na priporočevanje k N. lj. G. pa sem se ozdravila; torej bodi vedno češčena Naša preljuba Gospa presv. Serca! *B. H.*

Bivši bolan sem se ozdravil toliko, da Božjo službo opravljam. Čast in hvala Bogu, češčenje preblaženi D. Mariji! —r.—

Listek za raznoterosti.

Po vsi Ljubljani so imeli poslednje dni 9dnevnice za odvernjenje sedanje nevarne bolezni, in po nekoliko se še opravljajo. — Pa nekoliko so otroci in odrasčeni še zmeraj napadani in umirajo; upati pa je, da bode polagoma vedno bolje. Bog daj.

† *G. Fr. Zajic,* občno-znani podobar, je po kratki bolezni, previden s ss. zakramenti, umerl 8. t. m. Bog mu daj večni mir!

K obletnici „katoliškega društva“ 8. t. m. se je bilo zbralo prav veliko družbenikov. Iz poročila za zdaj samo to, da družba ima 674 udov; pristopilo je preteklo leto 58 novih. Družba dobro naprédva.

† Na Glineah je 2. t. m. po daljnem bolehanji, previden s ss. zakramenti za umirajoče, umerl g. Gašp. Šušteršič, posestnik itd., star 61 lét. Daleč znani ranjki, po domače „Bobenček“, je bil pravi poštenjak. Bog mu daj večni mir!

V Sarajevu bode imel postne pridige letos naš rojak preč. kanonik g. dr. Ant. Jeglič. —

V Djakovem bode prevzvišeni škof Strosmajer 16. svečana t. l. obhajal natihoma svojo zlato mašo. Ker mu pa mnogi prigovarjajo, bode v prihodnji praznik sv. Jožefa imel v ta spomin slovesno zahvalno sv. mašo v stoljni cerkvi. Vse brate in prijatelje pa lepo prosi, da naj se zderže od vsacega očitnega skazovanja, velikoveč prosi vsacega znanca in prijatelja, da naj o tej priliki zanj k Bogu moli, da mu vedno ostane milostiv, da ga blagoslovi, ter naj bode vse Bogu na čast, ovčicam pa v korist, in čez vse, da mu Bog podeli naj večo milost spokornosti in srečne smerti. Samo po sebi pa se razume, da vsak prijatelj, ki v praznik sv. Jož. pride v Djakovo, kakor druge poti, najde odperto škofovo serce in dvor, pravi škof.

Dobrotni darovi.

Za ubožne dijake: Čast. gosp. župnik Jernej Jarc v Dolu 2 gld. — Preč. g. župnik M. Preželj 3 gld. — Čast. g. župnik Jak. Mrak 2 gld. — Blag. g. O. Dolenc 5 gld. — J. Z. R. 10 gld. — M. Š. R. 2 gld. — Iz Tersta 3 gld. — Čast. g. Jan. Dolžan 2 gld. — Č. g. župnik Ant. Jamnik 6 gld. 30 kr. — Čast. g. župnik Fr. Vohinec 2 gld. — Č. g. župnik St. Šranc 3 gld. — Č. g. vik. Št. Jenko 1 gld. 40 kr.

Za sv. Detinstvo: Po čast. g. župniku Jan. Dolžanu 10 gld. 78 kr. — Preč. g. župnik J. Rozman 10 gld. — Čast. g. Anton Nemeč, kapl. v Trebnjem, 43 gld. — Čast. g. Matija Erzar, duhovni pomočnik in katehet v Škofji Loki, 19 gld. 57 kr. — Izpod Brezja 82 gld. 59 kr. — Čast. g. Anton Tramte, duh. pomočnik v Dobropolji, 17 gld. 16 kr. — Čast. g. župnik Jernej Jarc v Dolu, 10 gld. 30 kr. — Preč. gosp. M. Preželj 3 gld. — Iz Tersta 1 gld.

Za sv. Očeta: Iz Spod. Idrije 5 gld.

Za Marijanišče: Č. g. župnik J. Mrak 2 gld. — Preč. g. Jožef Jerič 200 gld. — Čast. g. župnik Jernej Jarc v Dolu, 2 gld. — Preč. g. župn. M. Preželj 5 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Katarina Vodnik 52 kr. — Preč. g. župn. M. Preželj 14 gld. 30 kr.

Za bratovščino S. R. Telesa: Čast. g. župnik Jernej Jarc v Dolu, 8 gld. 20 kr. — Iz Tersta 1 gld.

Za afrikanski misijon: Neimenovan 1 gld. 40 kr. — Č. g. župnik Ant. Peterlin 4 gld.

Za Don-Boskov misijon v Torinu: Čast. g. župnik Fr. Vohinec 2 gld. — Čast. gosp. župnik Jak. Mrak 2 gld.

Za misijon v Dahomeju: Neim. 1 gld.

Za misijone: Po preč. g. župn. J. Rozmanu 2 gld.

Za bratovščino sv. Dizma: Č. g. župn. St. Šranc 3 gld.

Za najpotrebniš misijone: Č. g. vik. Št. Jenko 1 gld.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Č. g. župn. St. Šranc 5 gld. 50 kr.

Za dr. Jegličeve naprave: Č. g. župnik St. Šranc 2 gld. 50 kr.

Pogovori z gg. dopisovalci.

Fr. Alph. M.: Odgov. Vam je poslan v Zagr.; upamo, da ste ga dobili. — G. I. Z. Tudi p. „Petrov nov.“ došla; videlo se bode, kako in kam. — G. A. J. v S.: Bode se vpravalo.